

CRISTINA MOGÂLDEA

cl. a XI-a, „Mt. Ararat Highschool”, Maine, SUA

(n. în Durlești, mun. Chișinău)

(Anti)visuri electorale

...nu intenționez să scriu despre politică, mă tenta ideea unei detașări de realitate, a unui poem cu aromă de Stănescu, a unei liniști spălate de culoarea roșie, a unei conștiințe (nu naționale, personale!) că mergem înainte, vertical. Inevitabil însă, revin la ea, ca la un adevăr, de care suntem suspendați, un adevăr care doare și sfârtecă. Visuri, mai ales... iluzii de 17 ani, singurele care îți mai dictează apartenența la origini.

Coloratura peisajului electoral basarabean este pe cât de diversă, pe atât de comună. La o extremă, partidele de orientare democratică (ori cele care pretind a fi), la o alta – formațiunea comunistă, ca un Moș Crăciun cu barbă sovietică, care ne tot promite daruri și zile însorite. Din păcate însă, din cauza nămeților prea mari, mult așteptatele cadouri întârzie să apară, de opt ani încoace. Strecurați prin ascunzișuri, renii Moșului și-au dat nume diferite, ba chiar s-au declarat europeni până-n măduva oaselor, uitând că pe cerul frunții au amprentată umbra secerii și chipul tovarășului Lenin. Nu despre ei vreau să vorbesc. Am încredere în cititorul care știe să facă diferență.

Trist este poporul care își votează repetitiv înfrângerea...

După o lungă și zbuciumată campanie electorală, în care s-au aruncat replici acide, în care s-au jucat roluri și s-au făcut promisiuni ademenitoare, ne-am încrucișat pumnii, spre a primi rezultatele. Pentru mulți, acestea au venit ca un duș rece, care nu doar a spălat, ci și a înghețat multe din perspectivele Republicii Moldova. A fost însă o victorie, care a demonstrat că se poate. Din perspectiva naufragiatului, care a traversat marea, însăși ideea că nu s-a înecat este un câștig, un fapt pentru care merită să mulțumești.

Cea mai tragică soartă a unui popor este să se nege pe el însuși. Cum altfel

poți explica votul deloc neglijabil al atâtor persoane, care se agață de trecut ca și cum s-ar agața de golul unei prăpastii, amintind de mentalitatea Evului Mediu? Or, poate, spre asta și s-a tins, spre o suprafață plată de gândire, în care poți planta orice, știind că, finalmente, vei dobândi o recoltă bună, indiferent de semințele aruncate. Trist este poporul care își votează repetitiv înfrângerea... fapt care mă face să cred în mișcarea spiralată a istoriei.

În opt ani de comunism, care s-au amprentat grav în ADN-ul politic al Republicii Moldova, am învățat să privim corupția în toată splendoarea sa, am învățat să tăcem și să ne lăsăm tăcuți, am descoperit în premieră mondială (!) că „Iisus Hristos a fost primul comunist” (asta, deși comunismul îl neagă pe Dumnezeu).

Infinite sunt roadele imaginației umane, iar basarabienii sunt, fără voia lor, artiști. Artiști care cântă la sărbătorile naționale și care se luptă cu pietre pentru viitor, chiar dacă lozincile pe care le strigă nu se învață în școli (respectivale instituții fuseseră trainic zăvorâte, de teama evadării rațiunii). Mă întreb dacă nu cumva am devenit, prin excelență, *indivizi politici*, care merită concilierii de identitate, anulări istorice și descoperiri religioase.

Acum picturile lui Dali nu îmi mai par îndepărtate. Avem nevoie de suprarealism pentru a rezista, un suprarealism care să ne arunce în ideea că nu totul este pierdut, decis, consumat. Necesitatea unor alte figuri politice, a unui alt chip social, a unei alte perspective ne flutură pe sub ochi iluzii. Dacă le vom accepta sau nu, dacă se vor adevăra sau vor rămâne la foarte comoda poziție de promisiune, vom vedea. Știu doar că adevărul meu este acest text.

Visuri electorale, ca niște baloane colorate, planează în aer. Spectacol mirific, cu iz de Caragiale, jucat, rejucat, memorat. Actori talentați, regizor înțelept, spectatori curioși. Și totuși: *dom'le, eu cu cine am votat?*